

REGÉLŐ.

PESTEN csütörtökön februarius 26^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Pipárdi Notarius Pesten.

(S a j á t e l b e s z é l é s e s z e r i n t.)

Én, alföldi születésű, 's a' hires peleskei notariusnak sors rendeléseként felföldi collegája, ugyan ezen jeles hazafi indító okaitól üzetve, Buda-Pestre, u. m. hazám legmiveltebb városaiba indultam. Uti történeteimet egyről egyre elbeszélni nincs időm. Csak azt jegyzem-meg: hogy én nem rogytam árokba, mint fenn nevezett collegám, hanem a' Perbetei hires sárba buktam szürkémme, 's ha segítségemre nem jönnek a' három nap óta ott veszteglő Morvák, talán a' miveltebb sárban találtam volna siromat, 's így tapogathatólag bevalósodott volna, hogy „sárból lettem, sárrá válok.“ Alkalmasint azért szenvedtetik e' rettenetes ut ab immemoriali, hogy az utazó itt mementót tegyen; az igaz, hogy e' pontból tökélyre vezető ut! — Azután: engem nem bundás komondorok szalasztottak-meg, hanem bundás kóborlók; 's minthogy üzőimnek csak két-két lábok volt, könnyebben eltakarodhattam szemök elől, mint collegám.

Budára, anyavárosunkba, jöttem, 's első látogatáskor is csaknem megfagytam anyai kebelében minden hazafisággommal. — Korán reggeltől déleesti hat óráig kellett a' kompnál ácsorognom. A' szomszédok dehogy kináltak volna meg meleg szobával! pedig nálunk ha megpillantnak, már csak azért is, hogy olyan derék magyar ember vagyok, mézes borba fullasztanának (mivel nyílt szívűen mondhatom: hogy ott ritka madár a' Magyar; de azt szebb kalitkára is méltatják ott, mint itt a' papagajt). Bementem a' csapszékbe; háta' kapás csoport nyelvétől 's ütlegeitől szinte dideregni kezdtem; azért inkább kitakarodtam, 's tandem bejutottam a' kompra. Itt a' durva jégzápor, melly alulról fölszikrázott, hajósaink nyelvekről pedig lecsatogott, Sibiriába varázsolt. Már ezt forgatta képzetem a' három óras élet-halál közti tántorgás alatt: „Uram! mit vétettem, hogy boldog hazámból e' jeges vadhonba számkivetél? — (Pedig hány jó szívű ember mondja azt!) De a' parthoz közeledvén, még is reményleni kezdtem, hogy zajfalattá nem válok, 's majd a' pesti gyö-

nyörű kastélokban talállok magyar emberekre, mivel úgy is tudtam, (n. b. plebanus urunk szívésségéből olvastam mindig a' magyar újságot) hogy a' német Budába (Ofen) gyujtani kell. — Hála Istennek, hogy partra léptem! Bezeg izzadt az üstök, és az erszény; hogy ne kívántam volna az állandó hidat! Csak egy ilyen átkompozásra kell szorítani a' hídj ellenségeit! —

Szépen megkértem most az embereket, hogy vezessenek valami szállásra. Nagy gyorsasággal ajálja magát erre egy gyerkőcze. Ez már derék gyerek! gondolám magamban, 's azt is gondoltam, hogy ezzel talán föl is tudnám találni az universitásnál 8-dik iskolát tanuló unoka-öcsémet. Ekkor vezetőm fölszóllalt: „no uram itt van a' magyar király.“ Én ezen megdöbbsentem, 's meg is örültem, mivel ez rám meglepetés volt, minthogy utközben újságot nem olvastam. De mindenek előtt szép köszönettel máskorra is meghívni akarám a' ficzkót, midőn ez süvegelve ígérkezik, csak jól fizessek. Ekkor láttam én által, mért tartja sikkáját! De a' neki adott egykét krajczárra pattogni kezdett, hogy ezért a' bolond se menne oilly messzire és ros időben. Már megijedtem, hogy majd jókora sikkáját kell megtönnöm, de még is egy ezüst garassal elutasítottam; pedig ezért nálunk fél napig szekerezhetnék. — „Hát itt a' magyar király.“ De hogy még is bizonyosabb legyek benne, megkérdeztem egy tisztességes urí személyt, ki a' kapu alatt lovamat fogámeg, valljon, itt van-e a' király? „Igen is itt van a' magyar király“ válaszolt amaz. Dobogó szívvvel kérdeztem mindjárt: „valljon itt bár milly idegennek adnak-e szállást? „A' mennyi elfér“ — volt a' hirtelen felelet. Ez már mindent elfelejtetett velem. De azon kérdésemre: „hát ő felsége most itthon van-e?“ bámulni kezd az én felelőm: „kicsoda, a' fenséges palatinus?“ kérdi kétes hangon. En perse megzavarodva kérdém: „ki itt az ur?“ — „Hát a' vendégfogadós“ volt a' kurta válasz. — No már most butaságomon mind a' ketten nevtünk, 's mondhatom, hogy szép szobában kaptam szállást, de azt előre megmondták, hogy ezért három huszast kell fizetni. (Alkalmasint észre vették, hogy illyes mihez nem szoktam!) De egykét száz forintot csak gazdálkodtam össze néhány esztendő-től fogva ezen utra, tehát nem törődtem vele. Lovamat szemem láttára istállóba vezették, 's én evvel együtt jól éltem, ittam, aludtam.

Más nap reggel öcsémet mentem keresni az universitásba. Egy elég középszerű házba vezettek. Szörnyűség, gondolám magamban, mint hazudnak az újság-írók. Ezer és ezer mindenféle tanulót emlegetnek; pedig hogy férhetnének ide? — Kérdezem illendő hangon: „mellyik szobában van Pipárdi 8-dik iskolás öcsém?“ De ki-nevettek! — „Hiszen — mondá egyik a' többi közül — itt medicusok

vannak; azt a' seminariumban kell keresni.“ — No ez helyes, for-
gatám belsőmben; öcsém tehát minden tudtunk nélkül pappá lett.
A' seminariumba igazítottam tehát magamat, 's itt csudálkozásomra
strázsát látok a' ház előtt. Ezt nem vártam; de még is beme-
gyek, 's innen ismét a' nagy-seminariumba utasítanak. — Oda is el-
mentem, 's örömmel kérem a' nevendék-papokat, hogy Pipárdi 8-dik
iskolás unokámhoz vezessenek. Ezek erre mondják, hogy itt csak
theologusok vannak; azt az universitásban kell keresni. —

Ezeknél ma alkalmasint első aprilis van, gondolám magamban,
's belőlem bolondot üznek! De még is megvallottam, hogy az uni-
versitásból ide utasítottak a' medicusok. Ekkor fejtették-meg ezek
előttem a' csomót; 's uram fíja, milly butaság! hol a' medicusok tanul-
nak, az az universitás; hol a' theologusok, juristák, philosophusok —
az nagy-seminarium; a' zálogház pedig, u. m. a' hajdani apácza-
klastrom, kis-seminarium név alatt forog a' [pesti köznép szájában,
mellyből volt az én vezetőm is. —

11 óra felé járt az idő, 's már az iskoláknak vége volt. Mit
vala tennem, hogy ismét ide oda ne vánszorogjak, a' 8-dik iskola
ajtájánál vártam a' 2-dik órát iszonyú has-korgás közt, mivel
az nap még semmit sem ettem. Eljött a' Buda-Pestnél jobban ohaj-
tott idő-pont, 's milly jól esett, mikor öcsémet egy göresös dorong-
gal (azt gondoltam, hogy itt is fűtésre fát kell magával hozni; az-
után mondta-el öcsém, hogy ez csak módi, — azért, mert a' mi
időnkben dorongokkal soha se jártunk —) láttam felém közeledni;
egyikünk jobban örült a' másiknál. Mindjárt valahol gyomromat
akartam megnyugtadni, 's öcsém legnagyobb készséggel a' magyar
királyhoz akart vezetni; de én tudván azt, hogy ott meghuzzák az
embert, oda menni vonakodtam. Azért is mondtam öcsémnek, hogy
ott nem adnak semmit is; de ő nagy apprehensióval (mivel itt büszke
lett) szememre hányta, hogy alig jöttem ide, már is jobban akarom
azt tudni: holott ő már 4 esztendőös pesti lakos. A' két pisztolhoz
hívott-meg. „Mit gondolsz az Istenért? párviadaltól mindig irtózom;
és még öcsémmel!“ — Akkor ő nagy hahota közt kijelenté tudat-
lanságomat (mert mint idegen nem tudtam, hogy két pisztol nevű
vendégház is van; pedig tudóskáink ilyenekről következtetnek). —
Oda mentünk tehát; öcsém hatalmasan megtanult parancsolni, 's
én nem is kételkedtem, hogy e' kisvárosias forma háznál ingyen jól
lakhatik az ember; azonban a' kis nádály jobban szivott, mint a' nagy.

Hallgatok minden egyéb pesti fordulatimról, 's észre vételeim-
ről; csak a' redutot nem hallgathatom-el. Fenn tisztelt collegám
nyomdokit akarván követni, elmentem a' városi terembe esti táncz-
mulatságra, 's ezt annál örömebb tettem, minthogy öcsémtől hal-

lottam, hogy Pest városának színe lesz ott. Beléptem; de ember-ségemre mondom, egész vármegyénkben nincs olly szép háza az Isten-nek; 's nem hinném, hogy itt is lenne?! — Mint hallám vagy 3000 ember tolongott benn, utique legalább egy jó forintot fizetett kiki, 's bizonyosan e' sokaság 1000 jó forintárát gyomrába temetett; így legalább 10,000 v. ft. azért dobott a' halász tőrébe, mivel ott jól megdöfögettek, megizzasztották, gyomrukat egy hétre elrontották, élénkségöket egészen oxidálták, 's még magokat jól megítéltették, végre, hogy annak nagy része kivándoroljon a' hazából. Ezen én 10 falunkat, nem egy éjszakára hanem századokra, boldogítottam volna! — No ha itt volt Pest színe, akkor ugyan tarkabarka; sokat nevettem, de többet boszongkodtam a' sok halaványon! — Egyik atyilában tánczolt, de jól kinevették. Engem azért kaczagtak-ki, hogy néhány szépet lelkemnek, angyalomnak neveztem. — Maszkák, vagy álarczosok is (némelyek arcátlanok voltak) sokan jelentek-meg, 's ennek mind Pest színéhez kellene tartozni. Általában azt vettem észre, hogy minden fehér, veres, zöld tűz mellett se volt e' város színe egészen fölvilágítva, mivel illatlan virágokkal voltak occupálva nagy részint a' világ-szórók. — Szívből kívánom, hogy már egyszer teli diszben ragyogjon, hogy teljesen fölvilágosíttassék!

Végzetül azt is megjegyzem, hogy igen örültem a' koldulásnak kivétel nélküli eltiltásán. Azonban hajh be sok paniperda! sok kézorgona (Werkel) által privilegiált koldus van ott még is. Valóban qualificatus koldusok, 's néha rimánkodó dalra görbithetik főkép az alacson házakban lakók szájaikat!

Máskor talán többet mondok-el.

Nyilfi.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Tudósítások a' Birmanokról. (*Végzet.*)

6. Britt és Birman előjárók öszvejövétele békes egyezés végett.

Minekutána minden rendelés megtéetett volna a' megtartandó udvariság módja iránt, úgy hogy egyik fél se láttassék, mintha tekintetéből valamit engedett volna, mind a' kettő ugyan azon pillanatban hagyá-el a' táborn, 's a' tanácskozó ház előtt öszve jöven minnek utána egymás kezeit megrázták, 's egymást teljes szíve-ssel köszöntötték volna, egyszerre mentek-be a' házba, 's egymás ellenébe két sor székre ültek. A' Wongie-k 's kísé-rijük mindenestől tizen öten voltak; mindenikén a' nemesség láncza függött, 's pompás udvari öltözet volt; de igen alkalmatlannak tetszett nekik, hogy székeken kell ülniük, holott azokhoz nem szoktak. Azonban

azoktól elállani még sem akartak, hogy a' két fél között legkisebb különbségnek se legyen helye; sőt ezen tekintetben annyira aggódtak, hogy alig eshetett a' másik oldalon valamely mozgás, melyet ők ugyan azon pillanatban nem utánoztak volna, 's legnagyobb igyekezetük arra látszott célozni, hogy tökéletesen járatosoknak mutassák magokat az európai szokásokban.

Miután sok barátságos kérdezősködések tétettek volna az angol király és a' királyi háznép hogyléte felől, mi közben mind a' kelet-indiai tarsaságra mind annak fő kormányzójára minden czélozás szorgosan elmellőztetett, kérték a' Wongie-ak, hogy minden alkudozások más napra halasztassanak, hogy, mielőtt ama fontos tárgyra lépnének, mely miatt össze jöttek, a' két felekezet egymással közelebb megismerkedhessék; azért most csak köz barátsági bizonyítványokba 's mennél előbb békességi ohajtások kinyilatkozásaiba bocsátkoztak sajnálkozván, hogy két illy felvilágosodott 's nagy nemzetnek, tévedés vagy félre értés által, egymás ellen háborúba kellene keveredni.

Semmi se vala olly szembetűnő alkudozás közben, mint a' főbeknek azon törekedése, hogy magokat az európai nemzetek szokásaiban járatosoknak mutassák, 's azon vágyjoknak kinyilatkoztatása, mellynél fogva minden előforduló alkalmat használtak, hogy, midőn ön nemzetök 's angol ország felől szóllottak ezen kifejezéssel: „a' két nagy és mivelt nemzet“ élhessenek, 's a' foglyoknak megöletése és ama kegyetlen tettek ellen kikeljenek, melyek iránt ők mind-untalan vádoltattak. — Az egészet tekintve azonban sok elővigyázattal 's jószívúséggel viselték magokat, 's legbarátságosb kifejezésekkel váltunk-el egymástól. Minekelőtte egészen elbucsúztak volna, Campbell generálnál ebédeltek, mi közben minden erőtetés nélkül legillendőbb módon viselék magokat, 's igen pontosan figyelmeztek vendéglőjeik minden mozdulataira, és azokat bámulandó könnyűséggel utánozták. Mindenből ettek, legjobb ízűnek tetszett nekik a' sonka, mely Kie Wongienak-is, tulajdon kívánságára, adott; de a' bor-italtól teljességgel tartoztaták magokat vagy monarchák iránti vonzódásoknál, vagy ama parancsolatja iránti tiszteletöknél fogva, mely nekik a' bort és szeszes italokat megtiltá. Hogy ezen urak négy szem közt is illy tartozkodók voltak-e, az más kérdés; mert a' pór nép minden alkalmat használni szokott a' királyi tilalom megsértésére.

I N N E P L É S.

Bá la a' Beduinoknál. A' táncz-szeretete minden nemzetnél hon vagyon; a' mulatság mindenhol 's mindenütt divatoz. Midőn a' bábeli torony nál Isten a' nyelveket összezavará, semmit se hagyta nekik köz-

birtokul, mint a' tánczot. Eleink tánczoltak és ugráltak; mi is ugrálunk és tánczolunk, éppen úgy mint unokáink tánczolni és ugrálni fognak.

A' mivelődés csinoska jósnő, melly könnyű sylph gyanánt szökdécsel, 's mellynek szava csupa ének. Vegyetek bármilly vad népet, 's játszatok előtte fortepianón, daloljatok-el előtte egy pár kellemes romanczát, 's parolámat adom, hogy megszeliđül. Orpheus éppen így cselekedett oroszlánjaival, 's tigriseivel.

Mondok tehát nektek egy fényes bált, mellyet nem régiben Algirban a' „Mairie hotél-jában“ adának, ha figyelmeztek.

Elnőke maga volt személyesen a' francia kormányzó, körülvéve arab katonák, 's arab hangászoktól, kik arab melodiákat zengedezének. Minden házak ki valának világítva, 's az utszak finom fehér homokkal behintve, melly a' szurok-serpenyőknek ragyogó fényt tükrözék vissza az ember szemeiben. A' látvány felséges volt; szóval, mi valóban napkeleten valánk.

A' vendégek legnagyobb része Beduinokból állott, úgy mint általában a' belföldi aristokratákból. Nehány Francziának, kik itt külföldi mesterségeiket és bánásmódjokat mutogatók, emezekben vágyat gerjesztének az utánzásra, mi némellyekben nevetséges feszességgé fásult. A' fiatal francia nők jót kaczagának ezen; de Afrika Bayaderei később boszuló diadaljokat fényesen ülék.

Tánczaik a' zajos muzsika megzendülésével kezdődtek. Paganini-jok ada az orchestrumnak jelt az elkezdésre.

'S ime! az arab nők nemzeti tánczaikat elkezdék, azon kéjelmes, gyönyör-részeg keleti tánczokat, mellyek a' szemet gyönyörködtetik, az érzéseket elbájolják. E' szép fekete-barna sylphek láttára, e' kéjelgő testhelyeztetésre, e' tüzes szemek varázs-pillantásaikra az egész közönség Allah-t kiálta, 's a' fiatal francia nők már többé nem kaczagának.

A' mivelődés győze. A' vigalmak csábító bájaival e' nép jobban lelánczoltaték, mint a' Francziáknak valamennyi lánczaikkal, 's ágyúdörgéseikkel tenni lehetett. A' Beduinok megittasodnak a' francia punschtól; szerencsétlenség reájok nézve! A' Beduinok iparkodnak a' Francziánaknak tetszeni; szerencsétlenség ezekre nézve! Allah már csak puszta szó. Mahomet meggyőztetett.

K Ü L Ö N F É L E.

A' legközelebbi nagy lotteria-huzás Bécsben a' gumpendorfi házra febr. 21-én ment végbe. Főnyertesek ezek: 111.192 sors nyeré a' házat, vagy 270.000 v. ftot; 84.936 s. 30.000 ft; 168.228 s. 15.000 ft; 132.107 s. 10.000 ft; 105.467 s. 5000 ft. — A' szabad sorok közül nyert a' 178.650 sors 1.000 aranyat; 7.985 s. 200 ar. — 103.838 s. 150 ar. — 7.868 s. 100 ar. — 63.966 s. 50 aranyat.

Keletindiai angol katonák. A' kelet indiai gyarmatokba került angol katona elejénte igen keményen tartatik, és szüntelen zárva van kaszárnyájában; csak igen korán reggel vezettetnek-ki kevés időre fegyvergyakorlatokat tenni. Ha engedelmet kapnak kijárársra, büntetés mellett nem szabad a' napernyőt elfelejteniek. Ha őrt áll, elejénte mindig egy fekete rabszolga napernyőt tart fölébe. Minthogy az éghajlat az Europaiakra elejénte álomhozó hatású, tehát igen gyakran láthatni, miképpen itt ott egy ásitózó őrkatona állong, 's a' fekete ennyő-tartó

szüntelen oldalba döfösi, hogy őt ébren tartsa. Olvasás csaknem kizárólag minden foglalatosságuk a' kaszárnnyakban, 's minthogy egyéb könyveket nem kapnak olvasni, mint vallásiakat, megtörténik, hogy sokan a' nyers életmódtól a' legszorosb pietismusra mennek által, úgy hogy egy pár év múlva mind elenyészik az rajtok, mi az europai katonát karakterizálta.

Sok ember kevés helyen. Valamelly éles elméjű számoló ki-
vetette, hogy ha 1834-ben minden akkor élt, 's a' világ kezdetétől fogva — a' biblia adatai szerint — minden embert egy helyre összegyűjtötték volna, azok nem foglalnak vala el nagyobb helyet, mint akkora kört, mellynek átmérője 3 német mértföldet tenne.

Hume francia országban. — Francia országban — de így van ez a' francia módit követő társaságokban azon kívül is — maga viselete szerint becsülik az embert, melly szerint a' társaságot, mellyben jelen vagyon, mulattatja. Mihelyest valamelly nevezetes idegenről hallatszík, hogy hozzájok megy, azonnal ama képzelet támad fejökben, hogy az a' legkellemetesebb mulattató a' világon. Midőn Hume Parisba váratott, neve már előre nyargalódzó postája volt. Minden jobb fejek nyugtalanul várták, és valljon miért? — mert úgy mondák ők: „c'est un homme d'un esprit infini. Alig lépett a' száraz földre, már mindenféle cabalák tétettek, hogy ehez vagy amához menjen legelőszer. Bizonyos elegant herczeg-asszony nyerte-el a' vizálgodás arany almáját; neki jutott sorsul a' csulafit társaságába bevezetni. Nagy vacsora vala rendelve a' társaság mulattatására; hivogató bilétek röpködtek a' városban: pour les inviter à un sonper délicieux, où se trouveroit Monsieur Ume. — Megjelent tehát a' száraz, tartozkodo férjfiú, ki még csak száját se nyitotta-meg; semmit se mulasztottak-el őt feltüzelni; emlegettek ses charmans ouvrages; demind hijába. Szóba jött a' genie profond des Messieurs les Anglois — hijába, a' hálátlan mindezekre szóltan maradt, 's hideg, és csak egy szikra tüzet sem üthettek belőle. Végre ők is hidegen vonítottak vállat; sajnálkodva tekintettek egymásra, 's más nap az egész város fülbe suttogva mondá: que Monsieur Ume n'étoit qu'une bête. — Ilyen az elegant világ ítélete! S. Karolina.

Kávé-fogyasztás. Nagybritanniában 10,000 tonna kávé fogy-el; francia országban 20,000; német alföldön 40,000; spanyol és potugal országban együttvéve 10,000; német országban 32,000; az egyesült statusokban 15,000, mindössze 127,000 tonna. Ezen mennyiségből a' britt Nyugatindia nem többet mint 16,300 tonnát termeszt; Java ellenben maga 20,000-et; Kuba szigete mintegy 15,000 tonnát, St. Domingo közel 10,000-et; a' hollandi nyugotindiai gyarmatok 5,000; a' francia gyarmatok és Bourbon szigete 8,000; Brazília és a' spanyol száraz föld 32,000 tonnát természetnek.

Majomharcz. India lakosai különös módot használnak, hogy a' majmok rovására ártatlanul 's fölségesen mulassák magokat. E' célra ők 5—6 riskása-kosarat visznek magokkal, mellyeket aztán mintegy 50 lépésnyire elállitnak egymástól, 's pedig valamelly szabad helyen, hol a' majmok tartozkodnak; a' kosarak mindegyikéhez bizonyos számú izmos pálczát raknak, mellyek mintegy 2 lábnyi hosszúk. Ez megtörténvén, az Indusok elrejtik magokat közel fekyő helyre, honnan kényelme-

sen nézik a' dolog kimenetét. Mihelyest a' majmok nem vesznek már senkit sem észre a' kosarak mellett, azonnal csoportosan lemásznak a' fákról 's oda futnak; egy ideig csupán fogaitat vicsorgatják egymás ellen, míg t. i. a' kosarakhoz közelíteni mernek. Majd előre mennek, majd ismét visszavonulnak, 's úgy tetszik, mintha nekik nem volna sok kedvök illy merész tethöz kapni. Végre a' nőstények, mellyek valamivel hátrabbak a' kanoknál, jelesül azok, mellyeknek kölykeik vannak, 's ezeket, valamint nálunk az asszonyok, karjaikon hordják, — elég merészek a' kosarakhoz közelíteni; 's miután már készülleteket tettek, és az evés végett fejöket a' kosarakba dugták, azonnal a' kanok is közelgnek, 's azokat most már az evésben háborgatni kezdik. Ekkora' másik ellenséges felekezet is előre nyomult, a' harc mind a' két részről elkezdődik, a' viaskodók a' körül fekvő pálczákhöz nyúlhatnak, 's tüzes csata támad, melly mindenkor azzal végződik, hogy a' gyengébb csapat elvesztvén az ütközetet, futamlásnak ered, és betörött főikkel 's tagokkal üzetik az erdőbe vissza. Ez után a' hősek az étkeknek hátráltlan neki esnek, 's nagy diadaluk jutalmát ünnepeelve veszik, 's feleméztik.

Novák Daniel.

J E L E S M O N D Á S.

Ö r ö m.

Nagyon rövid és múló mindig az örömnék
Napja az életben; ragadó ölyökképpen utána
Jár az irigy bánat, 's véressé körmöli arczát,
Tiszta szemébe sötét töltöt felhányja, 's nem áll-el,
Mig nem amaz fátyolt vesz-fel, 's szomorúan alá száll.
Gara y Csátárjából közli S... y Agnes.

Gyermei kor boldogsága.

Vagyon éltünknek öröm-világa,
Mellyben a' gyermek-kor mulatoz;
De csak rövid álom boldogsága,
Melly a' földön mennyet árnyékoz.

Szabó Ferencz után L....cs Amália.

Viszálkodás a' szerelmesek közt sokszor történik, de utána csak hamar a' napnak jótékony sugarai közt érzik magokat.

Könyeket némelly embereknek látni veszedelmes dolog; az asszonyoknál elkerülhetlen szükség, mert szépségük nevededik; de csak igen kevesen bizonyítanak általa valamit.

Gondolat-pillangók Turáról. A' nagy embereket, valamint a' roppant palotákat, homlokaikról itéljük-meg. Azonban a' valódi érettség nem a' tagok feszességében áll, hanem a' becsületes magatartásban. Az érett ember kevés de okos beszédű, mély tanácsú, tiszta erkölcsű, igazság-szerető, és szándékaiiban állhatatos legyen.

A' felette változó ember csak képét viseli az embernek, mert nem az, mit valósággal mutat.

— 1 — s.

B e t ű r e j t v é n y.

B-vel vagyok állat 's ember takarója
Sok tárgy leple, háta, 's erős borítója.
Sz-szel az előbbi fölött mindig láthatasz
Gy-vel a' városok sorában olvashatsz.
T-vel iszonyú tett eszköze lehetek,
Hahogy nem vezérli józan ész kezetek.

Előbbi rejtvény: sarkantyú.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.